

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI CHÍN

VIÊN VIÊN XUẤT THÂN Ở CHỖN PHONG TRẦN

Vi Tiểu Bảo luống cuống đáp:
- Dạ dạ!

Hai chân gã nhũn ra ngồi phệt ngay xuống. Nước trà trong chung đổ ra làm ướt một mảng vật áo.

Đàn ông thiên hạ thấy mặt người đẹp thường lâm vào tình trạng hồn lạc phách xiêu, nàng được chứng kiến nhiều rồi nên không để ý. Nhưng Vi Tiểu Bảo, một gã thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi, cũng bị dung quang tuyệt thế của nàng làm cho mê mẩn, khiến nàng không nhìn được, tủm tủm cười nói:

- Vi đại nhân tuổi nhỏ tài cao, tưởng Cam La ngày trước mới mười hai tuổi đã làm thượng khanh ở nước Tần cũng chẳng thể hơn được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám! Trời ơi! Chẳng hiểu Tây Thi, Dương Quý Phi ngày trước thế nào mà thiên hạ đua nhau dâng bocc, nhưng tại hạ nhất quyết còn thua nương tử xa lắm.

Người đẹp giơ tay áo lên che nửa mặt ngọc mỉm cười. Cử động này tưởng chừng bao nhiêu vẻ đẹp đều hiện ra. Nàng nghiêm trang nói:

- Mỹ sắc làm hư việc nước, xưa đã thế mà nay cũng thế. Con người bất tường tự hận mình được trời ban cho tấm dung nhan khuynh quốc chỉ tổ làm đau khổ lê dân trong thiên hạ. Vì thế mà mấy năm gần đây tiệp giáp giam mình vào chốn am mây, làm bạn cùng thanh đăng cổ phật, khổ tâm sám hối. Hỡi ơi! Tiệp giáp dù khua tan mỡ gỗ, niệm nát chân kinh cũng không đủ đền tội trong muôn một.

Nàng nói tới đây vành mắt đỏ hoe rồi không nhìn được để hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Vi Tiểu Bảo không hiểu những câu nàng nói có ẩn ý gì. Gã chỉ biết lúc nàng mỉm cười như ánh thần quang, chia rồi lại hợp, lúc nàng buồn thảm khiến người xúc

động can trường. Bất giác gã nẩy lòng thương hương tiếc ngọc. gã chẳng biết nàng họ tên là gì, lai lịch thế nào, mà bầu máu nóng trong lồng ngực sôi lên sùng sục. Dù gã có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng lấy làm mãn nguyện.

Bất giác gã vỗ ngực đứng dậy nói:

- Ai là kẻ đã khinh khi nương tử? Tại hạ quyết liều mạng với kẻ đó. Nương tử có điều chi khó giải quyết cứ trông vào bàn tay tại hạ. Nê Vi Tiểu Bảo làm không được thì xin chặt đầu dâng cho nương tử.

Gã vừa nói vừa giơ tay lên chặt mạnh vào cổ.

Người đẹp cũng đứng dậy, ngưng thần nhìn gã một lúc, vành mắt lại đỏ hoe, bỗng nàng quỳ xuống sụp lạy, nghẹn ngào nói:

- Vi đại nhân nghĩa cả ngất trời xanh, tiện thiếp chẳng biết lấy gì đến đáp cho vừa.

Vi Tiểu Bảo la lên:

- Không đúng! Không đúng!

Gã cũng quỳ xuống nhìn về phía người đẹp, dập đầu bình bình.

Gã vừa lạy vừa nói:

- Nương tử là tiên nhân giáng thế, Bồ Tát hiện hình. Tại hạ dập đầu trước nương tử mới phải, khi nào dám nhận đại lễ của nương tử.

Người đẹp khẽ đáp:

- Đại nhân dạy thế khiến tiện thiếp phải tổn thọ!

Nàng giơ tay ra nhẹ nhàng đỡ gã dậy.

Vi Tiểu Bảo thấy trên má nàng còn đọng mấy giọt nước mắt long lánh như mấy hạt châu, vội giơ tay áo lên khẽ lau cho nàng và kiếm lời an ủi:

- Nương tử đừng khóc! Đừng khóc! Dù có gặp việc tày đình chúng ta cũng giải quyết cho xong.

Kể tuổi thì người đẹp đáng là mẫu thân Vi Tiểu Bảo, nhưng dung nhan cùng cách, cử chỉ lời nói cùng dáng điệu của nàng xinh đẹp quá chừng khiến người ta chẳng thể không sinh lòng lân mẫn.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Nương tử có điều chi khó giải quyết?

Người đẹp đáp:

- Vi đại nhân thấy thư liền đến ngay lập tức, tiểu nữ tử thực là cảm kích...

Nàng chưa hết lời, Vi Tiểu Bảo đã la lên một tiếng "úi chà"

Gã giơ tay lên đập vào trán nói:

- Tại hạ thật là hồ đồ. Đây là vi A Kha.

Cặp mắt gã trừng trừng ngó người đẹp rồi chợt tỉnh ngộ, lên tiếng hỏi:

- Phải chăng tôn giá là mẫu thân của A Kha?

Người đẹp khẽ đáp:

- Vi đại nhân quả là người thông minh. Tiện thiếp chưa kịp nói đại nhân đã đoán ra rồi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này dễ đoán lắm vì tướng mạo hai người rất giống nhau. Có điều... có điều... A Kha sư tỷ... không đẹp bằng tôn giá...

Người đẹp hơi đỏ mặt lên. Màu da trắng mịn ửng hồng khác nào bạch ngọc điểm phấn tô son càng tăng vẻ kiều diễm.

Nàng khẽ hỏi:

- Đại nhân kêu A Kha bằng sư tỷ ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Y là sư tỷ của tại hạ.

Rồi gã chẳng giấu diếm gì nữa, đem chuyện gặp A Kha trong trường hợp nào, bị nàng đánh trật khớp tay ra sao, cả chuyện báỉ Cửu Nạn làm sư phụ, cho đến

chuyện đi Côn Minh, thuật lại cho người đẹp nghe. Gã còn thú nhận mình say mê A Kha mà cô đối với gã tuyệt không để vào mắt xanh chút nào.

Vì Tiểu Bảo kể hết đầu đuôi mọi việc đã xảy ra từ ngày gặp A Kha đến nay. Chỉ có thân thế của Cửu Nạn và cuộc mưu đồ của gã bất lợi cho Ngô Tam Quế là những chuyện trọng đại nên gã lược đi không nói đến.

Người đẹp lắng lắng chú ý nghe Vì Tiểu Bảo kể xong, nàng khẽ thở dài và cất tiếng ngâm:

Thê tử xen chi vào đại kế

Anh hùng lại cũng giống đa tình

Rồi nàng nói:

- Hồng nhan là nguyên nhân của tai hoạ. Việc trước mắt lại càng rõ rệt. Bước tiền đồ của Vi đại nhân thật là viễn đạt...

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải! Không phải! Câu hồng nhan là nguyên nhân tai hoạ, tại hạ đã từng nghe thầy đồ nói tới. Nào Tây Thi, nào Vương Chiêu Quân, nào Diêu Thuyền, nào Dương Quý Phi gì gì đều là những mỹ nữ làm nguy hại cho quốc gia. Thực ra nếu chẳng có bọn đàn ông tồi bại, bọn quân vương hôn ám thì những mỹ nhân kia dù đẹp hơn thế nữa cũng chẳng làm gì nguy hại cho quốc gia. Người ta nói Bình Tây vương vì Trần Viên Viên mà phải đầu hàng Thanh triều. Theo nhận xét của tại hạ, nếu Ngô Tam Quế tận trung với Minh triều thì dù có cả chục mỹ Trần Viên Viên, tổ bà tên Ngô Tam Quế cũng chẳng chịu hàng nhà Đại Thanh.

Người đẹp đứng dậy xăm xăm bước tới sụp lạy nói:

- Đa tạ Vi đại nhân! Kiến thức cao minh của đại nhân đã thấu rõ nỗi oan ức ngàn đời khó lòng bộc bạch của tiện thiếp.

Vì Tiểu Bảo lật đật đáp lễ. Trong lòng rất lấy làm kỳ, gã lắp bắp:

- Phu nhân... phu nhân... Trời ơi! Đúng rồi! Tại hạ thật hồ đồ hết chỗ nói. Phu nhân mà không phải là Trần Viên Viên thì... trong thiên hạ làm gì... còn có người thứ hai... dung nhan khuynh quốc như thế này? Hỡi ơi! Tại hạ mỗi lúc một đi vào

chỗ u mê tăm tối. Phu nhân không phải là vương phi của Bình Tây vương thì sao lại ở chốn này... A Kha sư tử không phải là ái nữ của phu nhân thì còn của ai nữa.

Người đẹp đây đúng là Trần Viên Viên, một nhân vật có dính líu đến quốc vận Đại Thanh, Đại Minh lưỡng triều.

Trần Viên Viên đứng dậy đáp:

- Vụ này câu chuyện khá dài. Tiện thiếp một là có điều thỉnh cầu Vi đại nhân, chẳng dám dấu diếm một điểm gì, hai là vừa nghe đại nhân minh oan cho tiện thiếp, trong lòng cảm kích vô cùng. Hơn hai chục năm nay, tiện thiếp bị hết thầy mọi người trong thiên hạ thoả mạ nhục nhằn... Bao nhiêu tội danh về việc vong quốc đổ hết lên đầu tiện thiếp. Trên cõi đời này chỉ có hai vị đại tài tử là thấu rõ nỗi oan cho tiện thiếp. Một là đại thi gia Ngô Mai Thôn Ngô tài tử. Còn một vị nữa là Vi đại nhân.

Thực ra Vi Tiểu Bảo mù tịt về những việc lớn nhà nước. Gã nói vợ nói vắn, dè dặt lại trúng vào nỗi oan uổng của Trần Viên Viên, vì gã ngó thấy con người tuyệt sắc này liền nảy lòng thương hương tiếc ngọc.

Gã đang thống hận Ngô Tam Quế đến cùng cực, hướng chỉ người đứng trước mặt gã lại là mẫu thân A Kha, thì dù nàng có trăm ngàn tội lỗi gã cũng đổ hết lên đầu Ngô Tam Quế.

Vi Tiểu Bảo nghe Trần Viên Viên xưng tụng mình là đại tài tử thì không khỏi hổ thẹn. Về điểm này quả gã sáng suốt tự biết bản sắc của mình, gã vội xua tay đáp:

- Tại hạ là một thằng ngốc chẳng hiểu chữ nghĩa gì, viết ra không được một nhúm mà phu nhân tán tụng là đại tài tử thì tưởng nên thêm vào hai chữ cầu thí và kêu bằng cầu thí tài tử Vi Tiểu Bảo.

Trần Viên Viên không nhịn được mỉm cười nói:

- Làm được văn chương thơ phú là hay, nhưng chỉ mới đáng mặt tiểu tài tử. Con người có kiến thức, đảm đương nổi việc lớn mới là đại tài tử.

Vi Tiểu Bảo nghe hai câu tăng bốc này không khỏi có ý tự phụ. Gã phồng mũi lên nghĩ thầm:

- Đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ bảo ta là đại tài tử. Ha ha! Thực ra lão gia chẳng phải là con người kém tài tình. Con mẹ nó! Từ ngày lọt lòng mẹ, bữa nay lão gia mới được nghe người ta ca tụng lần đầu.

Trần Viên Viên đứng dậy nói tiếp:

- Xin đại nhân dời gót để tiện thiếp trình bày rõ đầu đuôi vụ này.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi theo Trần Viên Viên xuyên qua lối đi giải đá vụn tới một gian phòng nhỏ.

Trong phòng không đặt bàn ghế, chỉ có hai cái bồ đoàn. Trên tường treo một bức thư pháp viết đầy những chữ. Bên cạnh bức thư pháp treo một cây đàn tỳ bà.

Trần Viên Viên nói:

- Mời đại nhân an tọa.

Nàng đến bên tường với lấy cây tỳ bà ôm vào lòng, ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ hai.

Trần Viên Viên trở vào bức thư pháp khẽ nói:

- Đây là Ngô Mai Thôn tài tử tặng tiện thiếp một bài trường thi kêu bằng Viên Viên khúc. Bữa nay gặp cơ duyên xin tấu khúc nhạc này để đại nhân thưởng thức, dù nó chẳng bổ làm nhơ tai đại nhân.

Vì Tiểu Bảo thích quá vỗ tay reo:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Có điều phu nhân hát mấy câu rồi lại giải thích cho rõ nghĩa, vì cầu thí tài tử học vấn rất tầm thường.

Trần Viên Viên mỉm cười đáp:

- Đại nhân quá khiêm mà thôi.

Rồi nàng so dây dạo đàn bật lên những tiếng tình tang. Nàng nói đón trước:

- Khúc này tiện thiếp bỏ lâu ngày không tấu. Có chỗ nào sơ sót xin đại nhân miễn thứ.

Vì Tiểu Bảo gạt đi:

- Phu nhân bất tất phải khách sáo. Dù phu nhân có tấu nhảm, tại hạ cũng không biết được.

Trần Viên Viên dạo mấy tiếng nữa, rồi tay tiên diu đặt gảy đàn, miệng cất tiếng hát:

Quân vương xa lánh cõi trần hoàn
Phá giặc thù thành đoạt ải quan
Khóc chúa ba quân đồng chế phục
Ra oai giặc dữ vị hồng nhan

Trần Viên Viên hát bốn câu rồi giải thích:

- Đây là tích nói về ngày đức Hùng Trinh quy thiên, Bình Tây vương đánh vào Bắc Kinh. Ba quân mặc đồ tang phục khóc đức Hoàng đế băng hà. Bình Tây vương đã vì kẻ bất tường này mà mở cuộc xuất binh.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Vương phi xinh đẹp thế này thì Ngô Tam Quế vì vương phi mà đầu hàng nhà Đại Thanh cũng không thể trách được. Giả tỷ Vi Tiểu Bảo này ở vào địa vị Ngô Tam Quế cũng phải làm thế.

Trần Viên Viên đưa đẩy sóng thu, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này ăn nói có vẻ giỡn cợt ta.

Nhưng nàng thấy Vi Tiểu Bảo nét mặt nghiêm nghị mới biết là lời nói của gã tự đáy lòng phát ra, nàng không khỏi cảm lòng tri kỷ.

Trần Viên Viên tiếp tục cất tiếng hát:

Hồng nhan lưu lạc ra chi
Bạo thiên nghịch địa hay gì mà chơi?
Ra tay quét sạch kiến ruồi
Nhớ quân vương luống ngậm ngùi lòng son

Rồi nàng nói:

- Khúc này nói về vụ vương gia đánh bại Lý Dấm. Sở dĩ Lý Dấm không thành đại sự là vì chính hắn chẳng ra gì. Vương gia nghe câu này trong lòng không vui về chút nào.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Lão nhân gia còn vui về làm sao được? Vì trong bài này ngụ ý đã bại Lý Dấm cũng chẳng vinh hạnh gì.

Trần Viên Viên nói:

- Sau này là khúc hát nói về thân thế của tiện thiếp

Rồi nàng lại cất tiếng hát:

Của quyền đua nở trăm hoa
Cô Tô gái nọ mặn mà hơn ai
Làm cho mê mẩn Phù Sai
Kiếp xưa nàng đã là người nào đây?

Tiếng ca uyển chuyển, tiếng tỳ bà thánh thót dặt dìu. Vì Tiểu Bảo nghe đàn, tiếng hát mà trong lòng thư thái mê ly.

Trần Viên Viên khẽ nói:

- Khúc này người ta ví tiện thiếp như Tây Thi thực là quá đáng.

Vì Tiểu Bảo cãi:

- So bì như thế là không đúng. Tây Thi làm gì sánh được với vương phi?

Trần Viên Viên cười đáp:

- Vì đại nhân nói giỡn mà thôi. Khi nào tiện thiếp dám tự so với Tây Thi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ quyết không nói giỡn mà là có bằng chứng. Tây Thi là người ở phủ Thiệu Hưng tỉnh Triết Giang, tướng mạo nàng tuy đẹp thật, nhưng người ở Thiệu Hưng nổi tiếng là ăn nói không được thanh tao, đâu có êm đềm dịu dàng như vương phi ở Tô Châu?

Trần Viên Viên không nhịn được bật cười nói:

- Té ra còn có đạo lý như vậy. Ngô vương Phù Sai cũng là người ở Tô Châu, không hiểu sao ngài lại thích Tây Thi được?

Vĩ Tiểu Bảo gãi tai đáp:

- Lỗi tai Ngô vương Phù Sai không được linh mẫn cho lắm là điều không sai được.

Trần Viên Viên lại bật cười, hát tiếp:

Trước thêm oanh yến dập dìu
Tài này sắc ấy dễ xiêu lòng người
Phong trần kiếp cũng như ai
Nghĩ thân mà lại ngậm ngùi cho thân

Nàng nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

- Tiệp thiếp cũng xuất thân ở chốn phong trần, không muốn dấu diếm đại nhân...

Vĩ Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Xuất thân ở chốn phong trần là nghĩa làm sao? Vương phi đừng nói văn chương với tại hạ, vì tại hạ chẳng hiểu chi hết?

Trần Viên Viên đáp:

- Tiệp thiếp vốn là kỹ nữ ở Tô Châu...

Vĩ Tiểu Bảo vỗ đùi reo lên:

- Hay tuyệt! Thật là hay tuyệt!

Trần Viên Viên hơi lộ vẻ giận dữ nói:

- Đó chẳng qua vì tiện thiếp mệnh bạc...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Tại hạ cùng vương phi chi đồng đạo hợp. Tại hạ cũng xuất thân ở chốn phong trần.

Trần Viên Viên dương cặp mắt trong suốt lên nhìn Vi Tiểu Bảo. Nàng ngo ngác không hiểu, bụng bảo dạ:

- Chắc gã chưa hiểu ý câu xuất thân từ chốn phong trần.

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vương phi xuất thân từ nơi kỹ viện thì tại hạ cũng xuất thân từ chốn lầu hồng... Có điều một đằng ở Tô Châu, một đằng ở Dương Châu.

Mẫu thân tại hạ là kỹ nữ trong Lệ Xuân viện thành Dương Châu, nhưng tướng mạo y so với vương phi khác nhau một trời một vực.

Trần Viên Viên rất lấy làm kỳ hỏi:

- Phải chăng Vi đại nhân muốn nói giống?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Làm gì có chuyện nói giống? Hỡi ôi! Tại hạ bận nhiều chuyện quá, đáng lý phải phái người về Dương Châu đón tiếp mẫu thân, không nên để người làm kỹ nữ nữa. Nhưng tại hạ thấy người ở Lệ Xuân viện vui vẻ nào nhiệt suốt ngày, đón người đến Bắc Kinh có khi làm cho người buồn dạ.

Trần Viên Viên nói:

- Bậc anh hùng chẳng sợ xuất thân ở nơi ti tiện. Vi đại nhân là người quang minh lỗi lạc. Đúng là bản sắc anh hùng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ chỉ nói với một mình vương phi chứ không tiện nói với kẻ khác vì sợ họ chỉ mặt thoá mạ là dòng giống đi đĩ điếm đê hèn. Trước mặt A Kha lại càng không

dám nhắc tới. Nàng đã coi tại hạ không ra gì mà còn nói đến vụ này thì vĩnh viễn nàng không thêm ngó tới nữa.

Trần Viên Viên nói:

- Vì đại nhân cứ yên lòng, tiện thiếp không bép xép đâu. Thực ra má má y... cũng chẳng phải danh môn thực nữ gì.

Vĩ Tiểu Bảo lại nói:

- Nói rút lại thì vương phi đừng nhắc tới vụ này cho A Kha nghe. Nàng ghét nhất là bọn kỹ nữ và đã bảo hạ đẳng đàn bà hư đốn như vậy là cùng cực.

Trần Viên Viên cúi đầu xuống khẽ hỏi:

- Y... y bảo... phụ nữ ở trong lầu hồng kỹ viện... hư đốn đến cùng cực ư?

Vĩ Tiểu Bảo vội đáp:

- Xin vương phi đừng bận tâm, tại hạ nhất quyết không phải y có ý ám chỉ vương phi.

Trần Viên Viên nói:

- Dĩ nhiên y không nói tiện thiếp, vì y có biết đâu tiện thiếp là mẫu thân y.

Vĩ Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao nàng lại không biết?

Trần Viên Viên lắc đầu đáp:

- Y không biết thật.

Rồi nàng chậm rãi nói tiếp:

- Hoàng hậu họ Chu của Đùng Trinh thiên tử cũng là người ở Tô Châu. Thiên tử sủng ái Diên quý phi. Hoàng hậu cùng Diên quý phi tranh đấu rất gay go. Phụ thân của Hoàng hậu là Gia Định bá đến kỹ viện mua tiện thiếp đưa vào hoàng cung, hy vọng chia lòng sủng ái của thiên tử đối với Diên quý phi...

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Kế ấy rất diệu! Phên này chắc Diên quý phi phải thua bét...

Trần Viên Viên đáp:

- Y cũng không thua bét. Đùng Trinh thiên tử mãi lo quốc sự, không mê nữ sắc. Tiệp thiếp ở trong cung không được bao lâu thì hoàng thượng bảo Chu hoàng hậu đưa tiệp thiếp ra khỏi cung vi.

Vi Tiểu Bảo la lớn:

- Lạ quá! Lạ quá! Tại hạ nghe người ta nói Đùng Trinh hoàng đế có mắt không trông, chỉ tin yêu kẻ gian thần, còn hạng đại trung thần như Viên Đùng Hoán lại giết đi. Té ra lão nhân gia coi đàn ông đã không mắt, coi đàn bà lại càng không mắt hơn. Một mỹ nhân như vương phi mà lão phế bỏ thì thật là kỳ!

Gã nói rồi tặc lưỡi mấy cái tựa hồ trong thiên hạ chẳng còn chuyện gì lạ hơn vụ này.

Trần Viên Viên nói:

- Về phía nam nhân người ta ưa thích công danh phú quý, kẻ thì mê vàng bạc, của báu. Làm hoàng đế lại nghĩ cách giữ vững sơn hà xã tắc, chứ không phải vì nào cũng ham mê gái đẹp.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ thì công danh phú quý cũng muốn, bạc vàng báu vật cũng thích, mỹ nữ lại càng say mê. Chỉ có Hoàng đế là không muốn làm, dù ai cho cũng chẳng thèm. Ha ha! Trong thành Côn Minh này có một vị nhân huynh đã làm quan lớn nhất thiên hạ, giàu sang nhất thiên hạ, vợ đẹp nhất thiên hạ, lại còn mong lên làm hoàng đế.

Trần Viên Viên biến sắc hỏi:

- Phải chăng Vi đại nhân muốn nói Bình Tây vương?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nói trống không vậy thôi, chẳng chỉ vào ai cả, và nhất định không phải Trần Viên Viên, cũng không phải Vi Tiểu Bảo.

Trần Viên Viên nói:

- Mấy đoạn dưới khúc hát này nói về tiệp thiếp gặp Bình Tây vương trong trường hợp nào. Lão nhân gia xin Gia Định bá đem tiệp thiếp đi rồi tự mình đến làm trấn thủ Sơn Hải quan và lưu tiệp thiếp ở nhà tại Bắc Kinh. Chẳng bao lâu Lý Sấm đánh vào kinh thành.

Rồi nàng cất tiếng hát:

Biết cùng ai ngỏ sự lòng
Ra tay tháo cũi mở lồng cho chim
Trường An chút phận sấm bìm
Kiếm người bạc mệnh như tìm bóng mây

Nàng hát đến đây, tiếng tỳ bà cũng dừng lại, ngời ngời xuất thần.

Vì Tiểu Bảo tưởng nàng hát xong rồi, vỗ tay khen hay và hỏi:

- Đã hết chưa? Hát hay quá! Hát hay quá!

Trần Viên Viên đáp:

- Giả tử tiệp thiếp chết vào lúc này rồi thì dĩ nhiên khúc hát đến đây là chấm dứt.

Vì Tiểu Bảo then đỏ mặt lên mắng thắm:

- Con mẹ nó! Lão gia chẳng có học vấn gì thành ra ngu ngốc. Lý Sấm tiến vào Bắc Kinh là khúc hát về đức Hùng Trừng hoàng đế đã chấm dứt. Nhưng khúc hát Trần Viên Viên hãy còn.

Trần Viên Viên khẽ nói:

- Lý Sấm đoạt tiệp thiếp đem đi, sau lại bị Bình Tây vương đoạt trở về. Tiệp thiếp không phải là người mà là một món hàng ai mạnh thì người ấy đoạt được.

Đoạn nàng lại cất tiếng hát:

Nếu không thừa thắng trận trung
Còn mong tranh đoạt má hồng được sao?
Ba quân phất ngọn cờ đào?
Bày hàng cổ súy kéo vào Tần Xuyên...

Nàng hát xong lại ngơ ngẩn xuất thần.

Lần này Vi Tiểu Bảo không dám hỏi khúc hát hết rồi hay còn nữa, gã quyết định chủ ý:

- Ta để mặc y hát đến lúc nào hết thì hết, chứ không hỏi cho lời cái dốt ra.

Trần Viên Viên nói:

- Tiệp thiếp đi theo Bình Tây vương vào đánh Tứ Xuyên. Kế đó lão nhân gia được phong tước vương và tiệp thiếp trở thành vương phi.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tỉn này đồn về Tô Châu, những chị em trong viện ngày xưa đều khen tiệp thiếp tốt phước. Bọn họ lớn tuổi rồi nhưng vẫn phải ở lại trong viện làm kỹ nữ như xưa.

*** vietkiem.com ***